

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Seznam.cz, a.s.**, se sídlem Radlická 3294/10, Praha 5, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem, se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábrž. Ludvíka Svobody 12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti společnosti **CHAPS spol. s r.o.**, se sídlem Bráfova 21, Brno, zast. JUDr. Vilémem Podešvou, LL.M., advokátem, se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 3. 2016, č. j. 62 A 192/2015 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Společnost CHAPS spol. s r.o., se sídlem Bráfova 21, Brno, **je p o v i n n a** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 4.114 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, JUDr. Stanislava Kadečky, Ph.D., advokáta, se sídlem Teplého 2786, Pardubice.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 8. 2015, č. j. 244/2015-072-Z106/9, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 2. 11. 2015, č. j. 244/2015-072-Z106/12 (dále též „napadené rozhodnutí“), bylo na základě odvolání žalobce zrušeno rozhodnutí povinného subjektu (společnosti CHAPS spol. s r.o.) ze dne 17. 7. 2015, kterým byla ve smyslu ustanovení § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), odmítnuta žádost

žalobce ze dne 21. 11. 2011 o poskytnutí kompletních a aktualizovaných zdrojových dat Celostátního informačního systému o jízdách řádech (dále též „CIS JŘ“), vedených povinným subjektem dle § 17 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů na základě Smlouvy uzavřené se žalovaným dne 27. 7. 2001. V rozsahu převodu veřejné kompetence žalobce považoval společnost CHAPS za veřejnou instituci disponující informacemi vzniklými při výkonu veřejné moci a tedy za subjekt povinný k poskytnutí informací dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal průběh předchozího správního řízení, v němž byla rozhodnutí povinného subjektu shledána správními soudy nebo žalovaným nezákonnými.

[2] Žalovaný rozhodnutí společnosti CHAPS ze dne 24. 7. 2014 zrušil se závěrem, že povinný subjekt neprávem odmítl poskytnout informace s odůvodněním, že žalobce požadovanými údaji již údajně disponuje od jiných subjektů, neboť i v takovém případě může trvat jeho oprávněný zájem na získání informací od primárního zdroje. Ostatně nebylo ani prokázáno, že žalobce požadovanými údaji skutečně disponuje, zvláště když povinný subjekt připouští, že žalobce má pouze část údajů. Argumentaci povinného subjektu o tom, že požadované informace představují jeho obchodní tajemství, vyhodnotil žalovaný jako logicky rozpornou, neboť by nebylo možné, aby takové informace, které nemají být běžně dostupné, měl žalobce zčásti k dispozici od jiných subjektů.

[3] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 2. 11. 2015, v níž zevrubně zrekapituloval průběh správního řízení a navazujících soudních řízení. Zdůraznil, že se od 21. 11. 2011 neúspěšně domáhá vyřízení své žádosti o informace, a to dokonce vzdor tomu, že věc opakovaně posuzovaly správní soudy, a to vždy s kladným výsledkem pro žalobce. Vyslovil tudíž přesvědčení, že povinný subjekt se účelově vyhýbá své zákonné povinnosti poskytnout mu požadované informace. Dovolával se v této souvislosti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014 – 35, v němž byl vysloven názor o nutnosti projednat za dané situace žalobu meritorně. Žalobce proto požadoval žalobu meritorně posoudit a uložit žalovanému, aby mu poskytl požadované informace.

[4] Podáním ze dne 9. 2. 2016 se společnost CHAPS spol. s r.o., se sídlem Bráfova 21, Brno, domáhala postavení osoby zúčastněné na řízení v předmětné věci. Dotčení na svých právech spatřovala v tom, že napadeným rozhodnutím bylo zrušeno její rozhodnutí a navíc je napadené rozhodnutí žalovaného nicotné.

[5] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 16. 3. 2016, č. j. 62 A 192/2015 – 38, rozhodl, že společnost CHAPS spol. s r.o. není osobou zúčastněnou na řízení. Soud dospěl k závěru, že jmenovaná společnost je povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím, který vydal prvostupňové rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, jež bylo napadeným rozhodnutím zrušeno. Tato společnost je tedy v daném řízení v pozici správního orgánu prvního stupně, nemůže proto být osobou zúčastněnou na řízení. Stejně dotčení, jaké v důsledku zrušení jejího rozhodnutí dovozuje tato společnost, jistě vnímá každý správní orgán prvního stupně. Takové dotčení však není dotčením na veřejných subjektivních právech ve smyslu § 34 s. ř. s.

[6] Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 3. 2016, č. j. 62 A 192/2015 – 38, podala společnost CHAPS spol. s r.o. (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 30. 3. 2016 z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel zdůraznil, že podle ustanovení § 34 s. ř. s. mohou postavení osoby zúčastněné na řízení získat ti, kteří mohou být přímo dotčeni

pokračování

zrušením správního rozhodnutí nebo jeho vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu. Trval přitom na tom, že může být dotčen vydáním případného rozhodnutí soudu dle petitu žaloby. Žalobce se totiž dle jeho názoru domáhá něčeho, na co nemá podle zákona o svobodném přístupu k informacím nárok, tudíž vyhověním jeho žalobě dojde k negativnímu zásahu do práv stěžovatele. Soudní řád správní přitom počítá s tím, že osobou zúčastněnou může být i ten, u něhož existuje pochybnost, že může dojít k dotčení jeho práv; tuto skutečnost ani samotný krajský soud nevyločil, naopak konstatoval jisté dotčení práv stěžovatele. Stěžovatel nesouhlasil s tím, že je opakovaně ze strany soudů, ale především ze strany žalobce i žalovaného považován za správní orgán ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, bez ohledu na to, že může být výlučně nanejvýš povinným subjektem sui generis dle zákona o poskytování informací. Vysvětlil, že v roce 2001 uzavřel se žalovaným smlouvu o vedení Celostátního informačního systému o jízdách řádech, přičemž tuto činnost vykonává bezúplatně. Podle této smlouvy stěžovatel nikdy neměl a ani nyní nemá povinnost vyřizovat žádosti dle zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť v rámci dodatku č. 2 ke Smlouvě o „CIS JŘ“ byla zakotvena povinnosti společnosti CHAPS poskytnout žalovanému součinnost při poskytování informací dle obecně platných právních předpisů o svobodném přístupu k informacím. Za tím účelem byl žalovaný oprávněn žádat společnost CHAPS o podkladové informace pro vyřízení jednotlivých žádostí o informace. Stěžovatel tudíž nikdy neměl povinnost vyřizovat žádosti o poskytnutí takových informací. Poukázal na to, že od 1. 9. 2015 došlo navíc k podstatné změně právní úpravy týkající se jízdých řádů a příslušné smlouvy mezi ním a žalovaným. Jediným správním orgánem v pravém slova smyslu tedy vždy byl pouze žalovaný. Zdůrazňoval, že je ryze soukromoprávním subjektem, který bezúplatně převzal smluvní povinnost vedení informačního systému, což je mu nyní nespřímně kladeno k tíži, zvláště když předchozí rozhodnutí správních soudů nespřímně zhodnotily okolnosti případu. Vyjádřil zároveň obavu, že v důsledku tohoto postupu, kdy nemůže hájit svá práva v soudním řízení, bude po něm následně vymáhat žalobce náhradu škody. V neposlední řadě stěžovatel namítal, že napadené usnesení krajského soudu je nepřezkoumatelné, neboť se nedostatečně zabývalo povahou celého případu, přičemž krajský soud přehlédl, že za účastníka řízení jej označil samotný žalobce, který se fakticky domáhá uložení informační povinnosti přímo stěžovateli, jenž se však nemůže v předmětném soudním řízení jakkoli bránit. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný v přípisu ze dne 6. 4. 2016 uvedl, že se ke kasační stížnosti nebude vyjadřovat.

[8] Žalobce v podání ze dne 18. 4. 2016 vyjádřil stanovisko, že kasační stížnost je nedůvodná. Poukázal na to, že napadené usnesení krajského soudu nepředstavuje ojedinělý exces, ale ustálenou rozhodovací praxi správních soudů a Ústavního soudu ve vztahu ke stěžovateli. Zopakoval, že stěžovatel je povinným subjektem dle zákona o svobodném přístupu k informacím, tudíž nemůže mít zároveň postavení osoby zúčastněné na řízení, zvláště když se po dobu několika let účelově vyhýbá své zákonné povinnosti poskytnout mu veřejné informace. Postavení povinného subjektu nemůže být podle žalobce libovolně modifikováno smluvní úpravou, zvláště když stěžovatel získal tento status na základě zákona č. 111/1994 Sb. Nadto se změna smluvní úpravy, které se stěžovatel dovolává, týká situace po ukončení platnosti smlouvy, nikoliv v době její platnosti. Žalobce vyjádřil rovněž názor, že napadené usnesení krajského soudu je plně prezkoumatelné. Navrhoval proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II. Posouzení kasační stížnosti

[9] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť napadeným usnesením Krajského soudu v Brně bylo rozhodnuto o tom, že není osobou zúčastněnou na řízení, kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

[11] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[13] V případě napadeného usnesení se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené usnesení jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu s ohledem na délku své kasační stížnosti a kvalitu tam uvedených argumentů velmi dobře porozuměl, neboť s jeho závěry věcně polemizuje ve velmi obsáhlé kasační stížnosti, v níž podrobně namítá nesprávné posouzení předmětné otázky krajským soudem. Nelze tudíž hovořit o tom, že by usnesení krajského soudu bylo nesrozumitelné. Skutečnost, že stěžovatel

pokračování

se závěry soudu nesouhlasí a požaduje jiné, obsáhlejší odůvodnění, které by plně odpovídalo jeho právnímu názoru, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného usnesení pro jeho údajnou nesrozumitelnost. Ani v tomto směru nezjistil Nejvyšší správní soud žádné pochybení krajského soudu, neboť ten uvedl, z jakého důvodu má za to, že stěžovatel nemá v předmětné věci postavení osoby zúčastněné na řízení. Krajský soud pouze vyjádřil svůj právní názor ohledně postavení stěžovatele; z faktu, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatele a že dospěl k závěrům, se kterými nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost usnesení.

[14] Nejvyšší správní soud se v neposlední řadě neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že napadené usnesení by mělo být nesrozumitelné pro vnitřní rozpornost, neboť krajský soud uvádí, že se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým bylo zrušeno rozhodnutí povinné osoby ze dne 24. 2. 2014, které se však fakticky týkalo jiné žádosti o informace, než uváděl krajský soud, neboť tato skutečnost, i kdyby byla pravdivá, nemá jakýkoli vliv na právní závěry učiněné krajským soudem ve vztahu k postavení stěžovatele coby osoby zúčastněné na řízení v předmětné věci.

[15] Stěžovatel přitom přehlíží, že žalovaný v mezidobí vydal opravné rozhodnutí ze dne 2. 11. 2015, č. j. 244/2015-072-Z106/12, kterým napadené rozhodnutí změnil ohledně data vydání prvostupňového rozhodnutí a data vlastního podání žádosti žadatele o informace, a to konkrétně na datum žádosti ze dne 21. 11. 2011. Nelze proto hovořit o tom, že by závěry krajského soudu s ohledem na zjevnou nesprávnost obsaženou v samotném napadeném rozhodnutí byly vnitřně rozporné či nesrozumitelné.

[16] Nejvyšší správní soud proto shledal, že nebyl naplněn důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[17] K věci samé tedy k postavení stěžovatele jako osoby zúčastněné na řízení v předmětném soudním řízení Nejvyšší správní soud uvádí následující:

Podle ustanovení § 34 odst. 1 s. ř. s. „osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.“

[18] Nejvyšší správní soud musí v prvé řadě odkázat na své předchozí rozhodnutí, které se vyjadřovalo k postavení stěžovatele v přezkumném soudním řízení, jež se konkrétně dotýká rozhodnutí vydaného stěžovatelem dne 27. 9. 2013, č. j. 5 As 57/2013 – 16, v němž uvedl, že „z kasační stížnosti společnosti CHAPS je zřejmé, že se za účastníka řízení před krajským soudem nepovažuje. Soudní řád správní s účastí správního orgánu I. stupně v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. nepočítá. Vychází totiž z předpokladu, že řízení před správními orgány tvoří jeden celek a postačí, pokud žalobou napadené správní rozhodnutí v soudním řízení obhajuje toliko odvolací správní orgán. Správní orgán, který rozhodl v prvním stupni, tedy není žalovaným, ačkoli soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. může zrušit také jeho rozhodnutí a ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. je i správní orgán I. stupně vázán právním názorem soudu. Postavení účastníka řízení nesvědčí správnímu orgánu I. stupně ani z jiného titulu, nemůže být ani osobou zúčastněnou na řízení (viz. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 77/2013 – 25). Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. jsou osobami zúčastněnými na řízení osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky řízení a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. Společnost CHAPS se v dané věci považuje za právnickou osobu, která mohla být přímo dotčena ve svých právech a povinnostech zrušením rozhodnutí žalovaného krajským soudem. V posuzované věci však společnost CHAPS vystupuje v pozici orgánu státu, a to správního orgánu I. stupně, jehož rozhodnutí bylo předmětem přezkumu

žalovaného správního orgánu. Na společnost CHAPS byl na základě zákona přenesen výkon státní, resp. veřejné, správy, a to vedení celostátního informačního systému o jízdách řádech. V daném případě se jedná o výkon veřejné správy právníkou osobou soukromého práva (pravomoc), nikoliv o výkon subjektivních práv a povinností této právníké osoby. Soudní řád správní za této situace společnosti CHAPS oprávnění podat kasační stížnost nepřiznává.“

[19] Výše uvedený závěr přitom potvrdil i Ústavní soud v usnesení ze dne 15. 7. 2014, sp. zn. II. ÚS 3669/13, v němž konstatoval, že „stěžovatelka v ústavní stížnosti zdůrazňuje, že se nikterak nevyjadřuje k meritorní otázce, zda je v jejím případě naplněna definice povinného subjektu dle zákona č. 106/1999 Sb; tím ovšem přehlíží skutečnost (proti které ovšem současně obsahem své ústavní stížnosti argumentačně brojí), že otázku vymezení okruhu účastníků řízení (a konsekventně tak i případnou otázku vymezení okruhu osob zúčastněných na řízení) pojmově nelze zodpovědět bez předběžného vyřešení otázky, zda - v daném případě - stěžovatelka je, nebo není povinnou osobou v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud totiž krajský soud - v souladu s jím citovaným náležen Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 260/06 - dospěl k závěru, že na stěžovatelku je v daném kontextu třeba hledět jako na veřejnou instituci ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., přičemž tento svůj názor řádně odůvodnil (čemuž ostatně stěžovatelka v ústavní stížnosti ani nikterak neoponuje, jen bez jakékoliv podpůrné argumentace vychází z předpokladu, že smlouva mezi ní a Ministerstvem dopravy je smlouvou soukromoprávní), potom není možno krajskému soudu vytýkat, že stěžovatelka nebyla účastna soudního řízení (neboť žalovaným bylo dle ustanovení § 69 soudního řádu správního Ministerstvo dopravy, jež o žádosti vedlejší účastnice k jejímu odvolání rozhodovalo v druhém stupni), ani že nebyla přibrána jako osoba zúčastněná na řízení, neboť subjekt rozhodující v prvním stupni nemůže být - ex definitione - osobou zúčastněnou na tomto řízení (viz Nejvyšším správním soudem odkazované jeho usnesení ze dne 30. 5. 2013 č. j. 4 As 77/2013-25). Pro úplnost se sluší dodat, že na řečeném nemohou nic změnit ani stěžovatelčiny odkazy na řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neboť v žádné z odkazovaných věcí nevystupovali stěžovatelé (současně) v pozici veřejné instituce, jež by v dané věci nějakým způsobem rozhodovala. Současně je namístě zdůraznit, že ani z důvodů stěžovatelkou opakovaně (mj. v souvislosti s návrhem na odložení vykonatelnosti napadeného rozsudku) akcentovanými ve svých podáních (tj. že vydání požadované informace povede k faktické likvidaci jejího podnikání), nemohla být (prozatím) stěžovatelčina (nejen základní) práva jakkoli efektivně zasažena. Veškeré důvody, které uvádí v ústavní stížnosti jako důvody, pro které odmítá vedlejší účastnici vydat jí požadované informace, totiž může v budoucnu uplatnit v rozhodnutí, dle něž požadovanou informaci neposkytuje proto, že je obchodním tajemstvím ve smyslu ustanovení § 9 zákona č. 106/1999 Sb., přičemž i toto rozhodnutí může být předmětem soudního přezkumu (proti jehož výsledku může případně stěžovatelka brojit i ústavní stížností). Je proto zřejmé, že stěžovatelčina základní práva napadeným rozsudkem krajského soudu zasažena být nemohla, neboť tímto rozhodnutím stěžovatelce (prozatím) žádná konkrétní povinnost nevznikla (což v zásadě platí i o stěžovatelkou přiloženém rozhodnutí krajského soudu ze dne 23. 1. 2014 č. j. 62 A 85/2013-47). Ústavní soud proto uzavírá konstatováním, že ústavní stížností napadeným rozsudkem krajského soudu nemohla být zasažena žádná základní práva stěžovatelky, neboť tímto rozhodnutím bylo (toliko) rozhodnuto o tom, že stěžovatelka je povinnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1, nebylo jí však již stanoveno, že stěžovatelka musí - nevyhnutelně - vedlejší účastnici požadované informace poskytnout. I z tohoto důvodu Ústavní soud neshledal důvod pro aplikaci ustanovení § 79 zákona o Ústavním soudu, protože o stěžovatelčině návrhu na odklad vykonatelnosti (samostatným usnesením) nerozhodoval.“

[20] Na toto rozhodnutí navázal Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14, v němž zdůraznil, že „Obecné soudy již dříve rozhodly, že CHAPS je v dané oblasti povinný subjekt podle zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť na CHAPS byl převeden výkon činnosti, kterou podle § 17 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, má vykonávat ministerstvo dopravy. Tento názor obecných soudů je ústavně konformní a vychází z judikatury Ústavního soudu [viz náleží sp. zn. I. ÚS 260/06 ze dne 24. 1. 2007 (N 10/44 SbNU 129)]. Nakonec Ústavní soud ústavní stížnost CHAPS proti těmto rozhodnutím obecných soudů již odmítl jako zjevně neopodstatněnou (usnesení sp. zn. II. ÚS 3669/13 ze dne 15. 7. 2014). Pokud byl na CHAPS v této oblasti přenesen výkon veřejné

pokračování

moci, dostává se věc do působnosti čl. 17 Listiny, který se vztahuje na přístup k informacím od státu jako nositele veřejné moci [viz náleží sp. zn. Pl. ÚS 2/10 ze dne 30. 3. 2010 (N 68/56 SbNU 761; 123/2010 Sb.), bod 50]... V nyní posuzované věci již správní soudy pravomocně rozhodly, že CHAPS je povinný subjekt podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Nemůže tedy být žádných pochyb o tom, že bylo povinností CHAPS o žádosti stěžovatelky o informace rozhodnout. CHAPS tak neučinila, čímž jednala nejen v rozporu se zákonem, ale dokonce i v rozporu s pravomocným soudním rozhodnutím, které výklad zákona v konkrétní situaci postavilo na jisto. Takové jednání, a to zejména v situaci, kdy CHAPS vykonává veřejnou správu, je rozporné s principy právního státu, který je vystaven mimo jiné na důvěře občanů v právo a právní řád (viz výše bod 19). Nutnost vykonat pravomocné rozhodnutí ve prospěch žadatele o informace vyplývá i z citovaného rozhodnutí ESLP ve věci Guseva proti Bulharsku (viz výše bod 20).“

[21] Jestliže má Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 12 s. ř. s. zajišťovat jednotu rozhodování v oblasti správního soudnictví, musí rozhodovat jednotně i on sám. Pokud tedy zde existuje rozhodnutí týkající se týchž účastníků a řešící stejnou právní otázku, je na místě, aby se Nejvyšší správní soud závěry uvedenými v takovém rozhodnutí sám řídil. Stěžovatel sice s těmito závěry nesouhlasí, ale neuvádí nic nového, co by tyto závěry mohlo zvrátit, a to zvláště když jeho argumenty byly aprobevány samotným Ústavním soudem.

[22] Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí a že se cítí postupem žalobce a žalovaného negativně dotčen na svých právech, nedokládá, že je nutné stěžovateli přiznat postavení osoby zúčastněné na řízení, pokud se v jeho případě jedná o subjekt, který rozhodoval v dané věci v prvním stupni. Jestliže stěžovatel namítá, že nevedl správní řízení, a že tudíž nebyl správním orgánem ve smyslu správního řádu, odporuje tato argumentace obsahu jeho rozhodnutí ze dne 17. 7. 2015. Tímto rozhodnutím totiž stěžovatel žádost o poskytnutí informace odmítl – v takovém případě však v souladu s ustanovením § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím podpůrně aplikoval správní řád a postavení správního orgánu se s ohledem na předmět řízení podle § 1 odst. 1 správního řádu tím založil.

[23] Na tom ničeho nemění ani to, že mělo dojít od 1. 9. 2015 k podstatné změně právní úpravy vztahující se ke zveřejňování jízdnic řádů a ke změně smlouvy mezi stěžovatelem a ministerstvem dopravy, jelikož tato změna nastala až po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí (které nabylo právní moci dne 31. 8. 2015), které je pro rozhodování správních soudů stěžejní – srov. ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. a např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 – 65, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008 – 59. Není rovněž rozhodující, že stěžovatel je soukromoprávní subjekt, obchodní korporace, jelikož zákon o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje pouze na vrchnostenské pravomoci a orgány veřejné moci, ale i na subjekty s určitou veřejnou působností, kterou zde je zpracování údajů Celostátního informačního systému o jízdnicích řádech – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 2 As 155/2015 – 84, ve spojení s rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62.

[24] Nejvyšší správní soud s odkazem na výše uvedená rozhodnutí zdejšího soudu a Ústavního soudu tedy uzavírá, že stěžovatel je za dané procesní situace povinným subjektem dle zákona o svobodném přístupu k informacím, tudíž je správním orgánem I. stupně ve smyslu definice § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nemůže se tedy stát osobou zúčastněnou na řízení podle ustanovení § 34 s. ř. s. – srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 77/2013 – 25. Z předloženého správního spisu přitom Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatel dne 17. 7. 2015 vydal rozhodnutí, kterým žádost žalobce ze dne 21. 11. 2011 ve smyslu § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím odmítl. Pokud tedy stěžovatel postupoval podle zákona o svobodném přístupu k informacím (k čemuž jej ostatně předchází

rozhodnutí správních soudů a Ústavního soudu zavazují), vystupoval jako správní orgán prvního stupně, tj. jako povinný subjekt, nemůže proto následně v soudním řízení z logiky věci tvrdit, že není povinným subjektem a že se z toho důvodu nestal správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a že tudíž může získat postavení osoby zúčastněné na řízení.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Krajského soudu v Brně k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

[27] Náklady v řízení úspěšného žalobce sestávají z odměny jeho zástupce JUDr. Stanislava Kadečky, Ph.D., za 1 úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů – 1 písemné podání ve věci samé. Tato odměna činí podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky ve spojení činí s ustanovením § 7 cit. vyhlášky stanovena ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby. Dále přiznal náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč (jeden úkon právní služby po 300 Kč). Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal částku 3.400 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů; tuto částku musel dále navýšit o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, neboť zmocněný advokát je dle předloženého osvědčení jejím plátcem. Společnost CHAPS spol. s r.o. je tedy povinna zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč. K úhradě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu